

119

8.hét

Csütörtök 1187-1199

Összefoglalás

1187 A liturgia az egész Krisztus, a Fő és a test műve. Főpapunk szüntelenül végzi azt a mennyei liturgiában a szent Istenszülővel, az Apostolokkal, az összes szentekkel és az Országba már belépett emberek sokaságával.

1188 A liturgikus ünneplésben az egész gyülekezet "leiturgosz", mindenki a maga feladatának megfelelően. A keresztségi papság Krisztus egész testéé. De egyes hívőket az egyházi rend szentsége arra rendel, hogy Krisztust mint a test Fejét képviseljék.

1189 A liturgikus ünneplés olyan jeleket és szimbólumokat is magában foglal, melyek a teremtéshez (fény, víz, tűz), az emberi élethez (fürdetés, megkenés, kenyértörés) és az üdvösség történetéhez (húsvéti szertartás) tartoznak. E kozmikus elemek, emberi gesztusok, Istenre emlékeztető szertartások a hit világában és a Szentlélek erejétől fölemelve Krisztus üdvözítő és megszentelő tevékenységének hordozóivá válnak.

1190 Az ige liturgiája az ünneplés integrális része. Az ünneplés értelmét kifejezi Isten Igéje, melyet hirdetnek, és a hit kötelezettsége, mely az Igére válaszol.

1191 Az ének és a zene szoros összefüggésben áll a liturgikus cselekménnyel. Helyes használatuk kritériuma: az imádságot kifejező szépség, a jelenlévők egyöntetű részvétele és az ünneplés szent jellege.

1192 A templomainkban és lakásainkban lévő szentképek arra valók, hogy ébresszék és táplálják a Krisztus misztériumába vetett hitünket. Krisztus és az Ő üdvözítő művének képei által Őt magát imádjuk. A szent Istenszülő, az angyalok és szentek képei által az ábrázolt személyeket tiszteljük.

1193 A vasárnap, az "Úr napja" elsődlegesen az a nap, melyen az Eucharisziát ünnepeľjük, mert a föltámadás napja. Kiemelkedően a liturgikus összejövétel, a keresztyén család, az öröm és a munkaszünet napja. "Az egész liturgikus esztendő alapja és magva."

1194 Az Egyház "Krisztus egész misztériumát bontja ki az esztendő folyamán a megtestesüléstől és születéstől a mennybemenetelig, pünkösöd napjáig s a boldog remény és az Úr eljövételének várásáig."

1195 A földi Egyház a liturgikus esztendő meghatározott napján megemlékezik a szentekről, elsősorban Isten szent Anyjáról, azután a vértanúkról és a többi szentről, s ezzel kifejezi egységét a mennyei liturgiával; Krisztust dicsóíti az Ő megdicsóíult tagjaiban már beteljesedett üdvösségért; példájuk serkenti az Atya felé vezető útján.

1196 Az imaórák liturgiáját végző hívők a zsoltárok imádkozása, az Isten Igéje fölötti elmélkedés, a kantikumok és áldások által Főpapunkkal, Krisztussal egyesülnek, s társulnak az Ő szünet nélküli és egyetemes imádságához, mely dicsóíti az Atyát és a Szentlélek ajándékát esdi ki az egész világra.

1197 Krisztus Isten igazi Temploma, "a hely, ahol az ő dicsósége lakik"; Isten kegyelme által maguk a keresztyének is a Szentlélek templomává válnak, élő kövekké, melyekből az Egyház épül.

1198 Az Egyháznak földi állapotában szüksége van helyekre, ahol a közösség össze tud gyűlni: a látható templomainkra, szent helyekre, a szent város, a mennyei Jeruzsálem képeire, amely felé zarándokúton vagyunk.

1199 Ezekben a templomokban az Egyház nyilvános istentiszteletet végez a Szentháromság dicsőségére, hallgatja Isten Igéjét, Isten dicséretét énekli, az ég felé küldi imádságát, és az összegyűltekközében szentségileg jelenlévő Krisztus áldozatát ajánlja föl. E templomok személyes összeszedettségnek és imádságnak is helyei.